

διὰ τὸ τίποτε. Λυπεῖσθε καὶ χαίρετε, κλαίετε καὶ γελάετε διὰ τὸ τίποτε. Ψάλλετε τὴν κόρην καὶ τὸν ἔρωτα, τὸ ἀφρίζον τοῦ οἴνου ποτήριον, τὸ θαλερὸν τοῦ ἀγροῦ ἀνθύλιον, τὸν διάστερον οὐρανὸν καὶ ἐν γένει ποθεῖτε τὸ πᾶν ἴσον τῷ τίποτε. Ὅμοιως καὶ ἡ θαλερά μου καρδιά μετὰ αἰσθημάτων τῆς πτερυγίζουσα πετᾶ τρέχει πρὸς τι καὶ νομίζει ὅτι ζητεῖ. Ἀλλὰ ποῖον τοῦτο; τὸ τίποτε.

Μέχρις ὥρας ἐβαυκαλιζόμεν ἄλλοτε μὲν ἀπὸ ἀβρότατα αἰσθήματα τὰ ὅποια μετ' ἡγόν καὶ μετ' ἔφερον ὅτε μὲν εἰς τὸ παράθυρον τῆς φιλάτης, ὅπως τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἀκούσω νὰ μοι λέγει «θέλω νὰ σὲ βλέπω συχνά· σὲ ἀγαπῶ», τὸ ὅποιον ὅπως ἀφοφθεῖ κατωρθώσω ἔπασχον πολλά· ὅτε δὲ εἰς τὸν κῆπον μετ' αὐτῆς, ὅπου εἰς τὴν ποίησιν εὐτυχεῖς παρεδιδόμην, διότι ἐκάστην λέξιν μας ἀμοιβαίως ὠνομάζομεν μαργαρίτην, ἢ ἀδάμαντα λαμπρὸν, διαχέοντα ἐν ἡμῖν ἀπείρους ἐν ἀναπάλσει μαρμαρυγὰς χρυσοπτέρων ἐλπίδων αἵτινες μετ' ὀλίγον ἐσθένυντο, ὡς ἀστέρες, εἰς τὸ ἀχανές, εἰς τὸ τίποτε. Ἄλλοτε δὲ τὸ φιλόδοξον αἰσθημα καταθερμαῖνον τὴν καρδίαν μου μετ' ἡνάγκαζε παννυχίως νὰ κρατῶ τὸ βιβλίον ὅπως ἀναδειχθῶ σοφός. Δι' ὅλων δὲ τούτων τί ἐφάνην ἢ τί θὰ φανῶ; Ἐν μετριοφρονέστατον τίποτε, καθὼς ἀπαξάπαντες οἱ ἄνθρωποι μετ' ἐμοῦ, δι' ὅ,τι ἠθέλησαν νὰ φέρωσιν εἰς πέρας, ὅσον μέγα ἢ ἐλάχιστον καὶ ἂν ἦτο σχέδιόν των, οἰοδύοτε καὶ ἂν ἦσαν οὗτοι, ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ πρωτοπλάστου μέχρι τοῦ νηπίου, τὸ ὅποιον τώρα, κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν, θὰ βλέπῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ τὸ σκότος τῆς νυκτός.

Τὰ πάντα ἀπὸ τὸ τίποτε ἄρχονται καὶ εἰς τὸ τίποτε καταλήγουσι.

Τί ἀπέκτησα ἐγὼ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγεννήθην; ἐνδύματα, πλοῦτον ἢ σῶμα; Ἐστὼ· ἀλλὰ τί εἶνε ταῦτα; Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχω καὶ τί ὠφέλησαν ταῦτα τὸν Κροῖσον; Δύναμιν; ἀλλὰ καὶ Ναπολέον ἐν ἡμῇ δὲν γνωρίζω ποία ἐξορία με περιμένει. Ἐὰν δὲ καὶ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὑπὸ θανάτου βαλκυνόμενος θὰ προσεκαλούμην ἀφεύκτως, ὅπως ἴσως καὶ ὁ ἐλάχιστος λατρευτὴς τοῦ Διονύσου! Σοφίαν; Ἀλλὰ τότε διατὶ νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ εὑρω τὸ ἀντιφάρμακον, ἢ ἂν ὄχι ὡς ἱατρός, τοῦλάχιστον τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἡδυνάμην νὰ καταστρέψω τὸ τίποτε, τὸ ὅποιον δὲν κατωρθώθη ὑφ' ἀπάσης τῆς γενναιαλογίας τῶν σοφῶν καὶ φιλοσόφων, θεωρητικῶς καὶ ἐμπειρικῶν ἀπὸ τοῦ Κομφουκίου, Θάλητος, Σωκράτους κλ. κλ. μέχρις αὐτοῦ τοῦ Ρενὰν ἢ τοῦ Βολταίρου, καὶ τὸ ὅποιον οὕτε θὰ κατωρθωθῇ; Κάλλος; ἀτομικὸν δι' ἐμὲ ἢ τὴν ὡραίαν μου; Ἀλλὰ τί ἀπέκτησε ὁ Μενέλαος ἔχων τὴν καλλιπάρειον Ἑλένην πρὸς ἐπανακτῆσιν τῆς ὁποίας ἀπέκτησε μὲν καὶ τὴν Τροίαν, ἐθυσίασε δὲ τοιοῦτους καὶ τοσοῦτους εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς; τί δ' ἀπέκτησε ἐπανακτῆσας αὐτήν; Τίποτε, τίποτε, τίποτε...

Τὰ πάντα ἀληθῶς εἰς τὸ τίποτε καταλήγουσι. Διότι, διατὶ

ἡ ἱατρικὴ νὰ μὴ μας ἀπαλάσῃ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀσθενείας τοῦ βροτολογίου θανάτου; Διατὶ, τοσαύτη καταβολὴ κόπων καὶ πᾶσα ἐν γένει κίνησις πρὸς ἀπόκτησιν πλούτου; Δι' ὅ,τι καὶ ἐὰν ἀποκτήσωμεν δὲν μᾶς κάμνει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔχομεν καὶ τι, ἀλλὰ συλλογίζομενοι τὸ τί ἔχομεν λέγομεν ὅτι ἔχομεν τίποτε. Διατὶ ἡ βιομηχανία ἢ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ τεχνικοῦ ἡλεκτρισμοῦ καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ γαλβανισμοῦ προαχθεῖσα νὰ μὴ δύναται νὰ μᾶς δώσῃς τὸ τελείως καὶ αἰωνίως τὸ εὖ ζῆν ἢ τοῦλάχιστον νὰ μᾶς ἀνιστᾷ ἐκ νεκρῶν καὶ νὰ τονίῃ ἐν ζωῇ τὰ νεῦρά μας, τὸ ὅποιον ἀδυνατεῖ νὰ κατωρθώσῃ ἢ ἐπιστήμη τῶν ἱατρῶν;

Τὰ πάντα ἀπὸ τὸ τίποτε ἄρχονται καὶ εἰς τὸ τίποτε θὰ καταλήξωσι. Διότι ἐὰν πρέπη νὰ εἴπωμεν ὅτι ἰσχύει ἡ μοῖρα καὶ τὸ πεπρωμένον, ἅπερ τίποτέ εἰσιν, ἀναγκάως πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ πάντα θὰ ὑπακούωσι καὶ μετὰ τῶν πάντων καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ τίποτε. Καὶ ὅμως εἰς ὅλους πόσον εἶνε ἀγαπητὸν αὐτὸ τίποτε. "Οἱ δι' αὐτὸ ἀγωνίζονται, πλεῖσθ' ὅσα πάσχοντες, καὶ δι' αὐτὸ τέλος ἀποθνήσκουσι, σκεπτόμενοι ὅτι δὲν κατάρθωσαν τίποτε, τοῦ ὁποίου ἡ ἐλπίς ἴσως ἀκόμη τοὺς παρακολουθεῖ μέχρις ὅτου τελείως ἀποσβεσθῇ ἢ τοῦ ὅμματος λάμψῃ, ὅτε διακόπτεται ὑπὸ τοῦ θανάτου, ὡς γόρδιος δεσμός, ἅπαντα ἢ συγκοινωνία μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ τίποτε.

Ὅμοιως λοιπὸν καὶ ἐγὼ γράψας ταῦτα δὲν λέγω ὅτι ἔγραψα ἕτερόν τι εἰμὴ ἐν ἀπλούστατον, ἀπλούστατον φιλολογικὸν τίποτε.

Ἐν Πειραιεῖ, Νοεμβρίῳ 1883.

Κς. Κς.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ διάσημος Μαλέρμπ δὲν εἶχεν οὐδόλως θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, ἀλλ' ἦτο λίαν φιλόανθρωπος καὶ ἠλέει τοὺς πτωχοὺς. Ὅταν, ἡμέραν τινα, εἰς ἐκ τούτων τῶν ἔλεγεν, ὅτι θὰ δεηθῇ τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὸν ἀνταμείψῃ,

— Φίλε μου, τῷ ἀπῆντησε, δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε ἀρκετὴν πίστωσιν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς σὰς ἐγκαταλείπει τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τῆς γῆς.

* *

Κυρίως τις παρουσιάζων πρὸς τὸν φίλον του στρατηγὸν Δ. ποιητὴν τινα, προσέθηκε·

— Ἰδοὺ, φίλε μου, ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος εἴμπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἀθανασία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τοῦ δώσῃς νὰ φάγῃ πρῶτα!

* *

Νεαρός ποιητής υπέβαλε τῷ Βολταίρῳ τραγωδίαν τινα, καὶ ἐζήτησεν ἐπ' αὐτῆς τὴν γνώμην του.

— Ἡ δυσκολία δὲν εἶνε—ἀπήντησεν ἐκεῖνος—νὰ γράψῃ κανεὶς μίαν τέτοιαν τραγωδίαν, ἀλλὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἔγραψε.

* * *

Θεόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρει ὅτι, ἐὰν ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας ἔχανε κατὰ τύχην τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν χεῖρα, τὰ ὦτα κτλ. οἱ ὑπῆκοί του ὥφειλον νὰ φαίρῃσιν τὸ αὐτὸ μέλος εἰς ἔνδειξιν συμπαθείας. Τὸ κατ' ἐμέ—προστίθῃσιν ὁ ἀναφέρων τοῦτο Saint Foix—θὰ ἀπῆλθον ἕνα οἱ ὑπῆκοι τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, ὅσakis ὁ ἄρχων αὐτῶν ἦτο καλός, δίκαιος, ἐνάρετος, προσεπάθουν νὰ τὸν μιμηθῶσι.

* * *

Διάσημος στρατηγός, ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθνησκεν εἰς τὴν κλινὴν του, ὡς ὁ κοινότερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐκάλεσεν, ἐν τούτοις, τὸν ἱατρὸν του, πρὸς ὃν εἶπε.

— Εἶμαι πολὺ ἄσχημα γιὰ τρέ. Ἀπαντήσατέ μου ἑλευθέρως: πιστεύετε ὅτι θὰ εἰσπορέσω νὰ τὴν γλυτώσω; Ὁ ἱατρός ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας.

Τότε ὁ ἄρρωστος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν νοσοκόμον του.

— Ἐν ξίφος, φωνάζει, ἐν ξίφος! . . .

— Ἦσυχάσατε, λέγει ὁ ἱατρός, ἔντρομος, νομίσας, ὅτι θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Ἐν ξίφος, ἐπαναλαμβάνει ἐκεῖνος, ἐν ξίφος.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί θέλετε νὰ κάμετε; λέγει ὁ ἱατρός.

— Ἐνας ἄνθρωπος, σὰν κ' ἐμένα, πρέπει, γιὰ τρέ, νὰ ποθνήσκῃ μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας—ἀπήντησεν ὁ ἀποθνήσκων ἀφελέστατα. Καὶ ἀπέθανε, τῷ ὄντι, ὡς στρατηγός μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας.

* * *

Ὁ διάσημος τοῦ «Ἀπωλεσθέντος Παραδείσου» (Paradise Lost) ποιητής, ὁ πολὺς Μίλτων, τυφλωθεὶς, ἦλθεν εἰς τρίτον γάμον μετὰ γυναικὸς ὠραίας μὲν, ἀλλὰ δυστρόπου, ὡς λέγεται. Ἡμέραν τινα ὁ λόρδος Β. ἔλεγεν αὐτῷ, χαριεντιζόμενος, ἐνώπιον τῆς γυναικὸς του, ὅτι αὕτη ἦτο ὠραία ὡς ῥόδον.

— Δὲν δύναμαι νὰ ποφανθῶ περὶ τῶν χρωμάτων, ἀπήντησεν ὁ Μίλτων, ἀλλὰ κρίνω ἐκ τῶν . . . ἀκανθῶν. ΙΧΝΕΥΜΩΝ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τῇ ΦΙΛῇ ΝΕΟΤΗΤΙ

Ω! ποίος ἄλλοτε κ' ἐγὼ καθὼς ὑμεῖς ἐπίσης ἐπὶ τοῦ χάρτου ἔγραφον ἐρώτων διαχόσεις . . . καὶ τῆς ψυχῆς μου τοὺς παλμοὺς καὶ τὰ αἰσθήματά μου ἄπερ ἠσθάνθη, ἀγαπῶν, εἰς τὴν νεότητά μου . . . ἀλλ' ἤδη, στίχους θλιβεροὺς καὶ ἐλεγεῖα γράφων, στρέφω τὸ βλέμμα πάντοτε πρὸς τὸν μοιραῖον τάφον.

Ω! πόσον εἶναι προσφιλέας, ἐρώσα ἡ νεότης εἰς ἡν αἰσθήματα ἄγρὰ ἐμπνέει ἡ θεότης. Τὸ πᾶν λαλεῖ ἐν αὐτῇ, καὶ ἐν λαμπρᾷ εἰκόνι θυμῆρος οὐρανὸν καὶ γῆν μ' ἐν βλέμματι τῆς ἐνώγει, ἀλλ' ἡ παλαιούσα ψυχὴ ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων, ποθεῖ ἐν μέσῳ τὰ βιοτ' ἐρήμων καὶ μνημάτων . . .

Δὲν ἐγεννήθη δυστυχὴς καὶ ἀπελπισ, ὦ φίλοι, ἀλλ' ὡς ὑμεῖς, τρισόλβιος . . . κ' εἰς τὰ χλωμά μου χεῖλη ἀπέπνεε τὴν χάριν τοῦ ἀειθαλὸς ὁ γέλως κ' ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου, αἰθεροβάμων ἔρω. Ἀλλ' ἤδη . . . μὲ αἰμάσσουσιν ἐκ τῶν δειτῶν καρδίαν, διέρχομαι τοῦ βίου μου τὴν ἄλυστον σκοτίαν.

Ψάλλε νεότης παιδρυνὸν τὰ τρυφερά σου ἔτη μ' ἐρώτων ἄσματα φαιδρὰ καὶ εὐθυμία, πρὶν ἔτι παρέλθῃ ἀνεπιστρεπτὴ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς σου, κ' ἐξατμισθῇ, τὸ ἄρωμα, τὸ σφρῖγος τῆς ψυχῆς σου . . . ἦ, ὃ μὴ γένοιτο, στυγρὴ ἡ συμφορὰ ἐσκήψῃ, καὶ εἰς κενθμῶνα στεταγμῶν ἀπέλπιδα σὲ δέξῃ.

Ψάλλε νεότης, παιδρυνὸν τὰ ῥαδιὰ σου ἔτη μ' ἐρώτων ἄσματα φαιδρὰ καὶ εὐθυμία, πρὶν ἔτι ἐπέλθῃ ἀτερπὴς χειμὼν τοῦ βίου παρακαίρως καὶ σθέση πᾶσαν ζεῖδωρον ἀκτῖνά του ὁ ἔρως καὶ μεταβάλλῃ τὴν χαρὰν τῆς ἡδονῆς ὁ πόθος . . . ἦ σὲ μαράνουν ὡς ἐμὲ αἱ λύπαι καὶ ὁ χρόνος!

Ἐν τῷ Τίτανείῳ κήπῳ Πειραιῶς 9 ὁρίῳ 1883.

Τῷ ΜΙΚΡῷ ΜΟΥ ΦΙΛῷ

ΙΩ. Π. Π.

Ὁραία, ὡς τὸ ῥόδον τοῦ Μαΐου,
Γλυκεῖα, ὡς τὸ μύρον τοῦ ναρκίσσου,
Λαμπρά, καθὼς ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου,
Εὐδαίμων, σὲ μαγεύει ἡ ζωὴ σου—

Ποτὲ τοῦ κόσμου τούτου τοῦ ἀθλίου
Μὴ αἰσθανθῇ τὰς θλίψεις ἡ ψυχὴ σου,
Νὰ θάλλῃς, ὡς αὐγὴ τοῦ Ἀπριλίου,
Χρυσόπτερον πτηνὸν τοῦ Παραδείσου.

Καλὸς νὰ γίνῃς, ὅπως ὁ πατήρ σου!
Εἶς ἄστρον, μόλις—μόλις ἀνατέλλων.
Νὰ μὴ σβεσθῇ τὸ φῶς σου καὶ τὸ πῦρ σου.

Λαμπρὸν νὰ σοὶ δημιουργήσουν μέλλον
Μεγαλοῦργος ὁ νοῦς σου καὶ ἡ χεὶρ σου,
Νὰ ἔχῃς εὐτυχίαν τῶν ἀγγέλων!

Ἀργεῖ 1 Ἰανουαρίου 1883

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΤΟ ΔΟΝΤΑΚΙ ΤΗΣ

Τὸ διαμαρτάκι τοῦ ἴσχυος στολίδ' ἀλλοῦ νὰ γείνη
Καὶ μέσ' στὴ λάμψι τῆς μορφῆς μορφώτερον ν' ἀστράψῃ,
Εἰς τὸ κοντὶ ποῦ ἀμέτρητα διαμάντια τέτοια κλείνει
Κε' ἂν λείψῃ, τέτοια ἔλλειψι, τὸ ξέρεις, δὲ θὰ βλάψῃ.
Ὅστε καὶ σέα ἂν σοῦ λείψῃ ἕνα μικρὸ δοντάκι,
Σὰν μέσ' ἀπ' ὧρα θησαυρὸν νὰ λείψῃ ἕνα χαλίκι,
Ἀλλοῦ ἴσχυος, πραγματικῶς νὰ γείνη διαμαρτάκι,
Πλὴν τίποτε δὲν ἀφαιρεῖ ἀπ' τὴ διαμαρτοθήκη!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.